

Η ΧΑΪΔΗ.

Kat' ἐπιτομὴν ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.

("Ιδε προηγούμενον φύλλον.)

«'Αγαπητέ διδάσκαλε, διέκοφεν δ. κ. Σήσμαν, — ἔγώ ἀπλῶς θέλω νὰ μάθω ἢν τὸ κοράσιον ἔκαμε κανὲν φοβερὸν ἀμάρτημα, ὅτε ἔφερε τὰ παράξενα ἔκεινα ζῶα εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ ἢν νομίζῃς φρόνιμον νὰ μένη πλησίον τῆς Κλάρας ὡς σύντροφος αὐτῆς.»

«Δέν θὰ ἐπεθύμουν νὰ ἔχω νὰ κάμω πολὺ μὲ τὸ κοράσιον, — εἶπεν διδάσκαλος, — διότι εἴναι ἐντελῶς ἀπειρον εἰς δλα τὰ ἀφορῶντα τὴν κοινωνίαν τῶν πολιτισμένων ἀνθρώπων. 'Αλλ ἡ ἔλευσις της ἐδὼ εἰς τὴν Φράγκφορτ θὰ τὴν ὀφελήσῃ πιστεύω μεγάλως.»

«Ζητῶ συγγνώμην, διδάσκαλε, — εἶπεν δ. κ. Σήσμαν, — ἐπιθυμῶ νὰ ἴδω τὴν κόρην μου διὰ μίαν στιγμήν. Ταῦτα εἰπών, ἀφῆκε τὴν τραπέζαριαν καὶ μετέβη εἰς τὸ σπουδαστήριον, ὅπου εὗρε τὴν Κλάραν καὶ ἐκάθησε πλησίον της. 'Επειτα θέλων ν' ἀπομακρύνῃ τὴν Χαϊδην, ἀπὸ τὸ δωμάτιον, «Πήγαινε, τῆς εἶπε, καὶ φέρε μοι ἐν ποτήριον ψυχρὸν νερόν.»

'Αφοῦ δὲ ἡ Χαϊδη ἀνεχώρησεν, δ. κ. Σήσμαν εἶπε πρὸς τὴν Κλάραν, «'Αγαπητή μου Κλάρα, πέ μου ἀκριβῶς καὶ μὲ ὀλίγα λόγια, τί εἴδους ζῶα ἡ Χαϊδη ἔφερεν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ τί καμνεῖ τὴν κ. Λουκίαν νὰ νομίζῃ δτι τὸ κοράσιον δὲν εἴναι στὰ σωστά του;»

«"Ω, — εἶπεν ἡ Κλάρα, — δλα αὐτὰ εἴναι ἀποτελέσματα τῆς φαντασίας τῆς κυρίας Λουκίας — Αὐτὴ καθὼς γνωρίζεις εἴναι νευρικὴ καὶ ἀποτροπιάζεται δλα τὰ ζῶα.» Τοῦ ἐξιστόρησε τότε τὴν ὑπόθεσιν τῆς χελώνης καὶ τῶν γατακίων εἰς τρόπον, ὥστε τὸν ἔκαμε νὰ ξεκαρδίσθῃ ἀπὸ τὰ γέλοιά του.

«Λοιπὸν δὲν ἐπιθυμεῖς νὰ φύγῃ τὸ κοράσιον, Κλάρα;»

«Βεβαιότατα ὅχι — οὔτε νὰ τὸ συλλογισθῆτε, πάτερ μου, πρέπει τὸ τοιοῦτον! 'Αφότου ἡ Χαϊδη ἡλθεν ἐδὼ καθ' ἐκάστην κάτι τι νέον συμβαίνει. Εἴναι δὲ πολὺ εὐχάριστον καὶ δλως διάφορον παρ' δτι συνέβαινεν. Πρότερον τίποτε δὲν συνέβαινεν, ἡ δὲ Χαϊδη μοι διηγεῖται πολλὰ πράγματα τὰ δποῖα μὲ ἀρέσουν πολύ.»

«Καλά, κάλλιστα, τέκνον μου. Νὰ, ιδοὺ ἐπιστρέφει ἡ μικρά σου φίλη μὲ τὸ νερόν.»

«Μόνη σου τὸ ἔφερες ἀπὸ τὴν πηγήν, Χαϊδη;» ηρώτησεν ἡ Κλάρα.

«Μάλιστα, κυρία Κλάρα — ἀπεκρίθη ἡ Χαϊδη — ἀλλ ἔπερπε νὰ ὑπάγω ἀρκετὰ μακρὰν

διάυτο. Ἡσαν τόσον πολλοὶ εἰς τὴν πρώτην βρύσιν, ὥστε ἐπῆγα εἰς τὴν δευτέραν, ἀλλὰ καὶ ἐκεὶ ηῦρα πολλοὺς περιμένοντας νὰ γεμίσουν τὰ σταμνιά των, ὥστε ἡναγκάσθην νὰ ὑπάγω παρέκει εἰς τὴν τρίτην, καὶ ἐκεὶ εὑρόν εύκαιριαν νὰ γεμίσω τὸ ποτήριον. «Ἐνας δὲ κύριος μὲ λευκὰ μαλλιὰ στέλλει χαιρετήματα εἰς τὸν κ. Σήσμαν.» «Καλῶς — εἶπεν δ. κ. Σήσμαν — ἡ ἐκδρομὴ ἦτο ἐπιτυχής, ἀλλὰ ποτὸς ἄραγε νὰ ἦτο ὁ κύριος ἐκεῖνος;»

«'Απεργοῦσε ἀπὸ τὴν βρύσιν καὶ καθώς μὲ εἶδεν, εἶπεν, «'Αφοῦ ἔχεις τὸ ποτήριον, δός μοι νὰ πώ. ἔπειτα μὲ ἡρώτησε διὰ ποτὸν εἴναι τὸ νερόν, καὶ ἀφοῦ τοῦ εἶπον, δτι εἴναι διὰ τὸν κ. Σήσμαν — ἐγέλασε καὶ εἶπεν, δτι ἥλπιζεν δτι θὰ σᾶς εὐχαριστήσῃ.»

«Ποιος νὰ ἦτο ἐκεῖνος, δστις ἔστειλε χαιρετήματα; Πῶς ἦτο; 'Εφαίνετο πολὺ εὐχαρις· εἶχε χρυσῆν ἀλυσον μείμιαν μεγάλην κοκκινην πέτραν εἰς τὸ ἄκρον, καὶ εἰς τὸ ἄκρον τῆς ράβδου του ἦτο μία κεφαλὴ ἱπποῦ!»

«Ἡτο διατρός μας, — εἶπεν δ. κ. Σήσμαν καὶ ἡ Κλάρα συγχρόνως, ἐγέλασε δὲ πολὺ συλλογιζόμενος τι θὰ ἐστοχάζετο ἄραγε δ φίλος του βλέπων τὸν νέον τρόπον τῆς προμηθείας τοῦ ὑδατος διὰ τοῦ ποτηρίου!»

Τὸ ἐσπέρας, ἐνῷ δ. κ. Σήσμαν ἐκάθητο εἰς τὴν τραπέζαριαν μόνος μετὰ τῆς κυρίας Λουκίας καὶ συνωμίλει μὲ αὐτὴν περὶ διαφόρων οἰκιακῶν πραγμάτων, ἐπληροφόρησεν αὐτὴν δτι ἡ Χαϊδη θὰ ἔμενεν εἰς τὴν οἰκίαν του ὡς σύντροφος τῆς κ. Κλάρας, διότι εὗρεν δτι τὸ κοράσιον ἦτο ἐντελῶς ὑγέις, προσέτι δὲ δτι ἡ θυγάτηρ του θὰ καθ' δλα εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴν συναναστροφήν της καὶ τὴν ἐπροτίμα ἀπὸ οἰανδήποτε ἀλλην κόρην.

«Ἐπιθυμῶ ἀκόμη, ἐπρόσθεσεν δ. κ. Σήσμαν, μὲ τρόπον ἀποφασιστικώτερον, τὸ κοράσιον εἰς τὸ ἔζης νὰ τὸ μεταχειρίζεσθε δλοι μὲ πολλὴν εὐγένειαν, νὰ μὴ θεωρῶνται δὲ αἱ παραξενεῖαι του ὡς κακὴ διαγωγή. 'Εὰν δὲ δὲν ἡμ. πορεῖς μόνη σου νὰ τὴν διευθύνῃς, ἡ μήτηρ μου σκοπεύει νὰ ἔλθῃ ἐντὸς ὀλίγου νὰ μᾶς ἐπισκεφθῇ, αὐτὴ δὲ δύναται νὰ διευθύνῃ δποιονδήποτε, ἀρκεῖ νὰ τὸ ἀναδεχθῇ, δπως καὶ σὺ αὐτὴ καλῶς τὴν γνωρίζεις.»

— Αὐτὸ τὸ ἡξεύρω καὶ ἔγω, — ἀπεκρίθη ἡ κυρία Λουκία μὲ κατεβασμένον πρόσωπον.

«Ο. κ. Σήσμαν ἔμεινεν εἰς τὴν οἰκίαν ὀλίγας μόνον ἡμέρας, διότι ἦτο ἡναγκασμένος νὰ ὑπάγη εἰς τὸ Παρίσι διὰ ὑποθέσεις του.

(Ἀκολουθεῖ).